

Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên

Không Biết Tác Giả

Lời Dẫn

Nếu viết một câu truyện, dù là hiện thực hay giả tưởng thì rất dễ! Vì mọi sự kiện, chi tiết... tác giả đều có thể "ché" ra! Nhưng, viết lại một câu truyện thật, dù của chính mình, hay theo lời người kể thì thật là khó! Những mẫu truyện sau đây là những đoạn đời có thật! Nó không phải chỉ phản ánh tâm tư hay mẫu mực của riêng nhân vật, mà phản ánh tâm tư của hơn 1 triệu tuổi trẻ trong thời loạn ly! Cho nên tôi cố gắng hết sức kể lại những tâm tư đó càng xác thực càng tốt! Có thể có những chi tiết, tình tự không được chính xác lắm. Nhưng đó là sự thật hiển nhiên của một mình chúng đã trôi qua hơn một ý thức hệ!

Bút ký này gồm 13 truyện ngắn cũng là đánh dấu cho con số định mệnh của Quốc Lộ 13 vào ngày đầu của Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 mà tác giả đã một thời dong ruổi. Thật sự là người viết bài này chưa có một ý niệm rõ ràng để đặt lời tựa, nên tạm thời xin đặt tựa đề là **Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên**

1. Dẫn Thân!

Chiếc xe đồ con ì ạch leo tới đỉnh đồi rừng mình vài nhát rồi mới chịu tắt hẳn máy.

- Xe tới Bến Cát rồi! Mời bà con xuống! Cần thận nếu nghe tiếng pháo thì kiểm hầm núp!

Minh xách ba lô cầm tay, đoạn nhảy xuống xe, hỏi người lơ xe:

- Bộ chỗ này hay bị pháo kích lắm hả anh?

Chưa vội trả lời, anh lơ xe hỏi ngược lại:

- Chuẩn úy mới về đây hả? Đơn vị nào đó?

- Tôi về trình diện Bộ Chỉ Huy Pháo Binh Sư Đoàn!

- Vậy thì chuẩn úy chờ chút nữa có xe tiếp liệu, hay bất cứ xe nhà binh nào đó, thì xin họ quá giang vô căn cứ liền! Vì từ đây vô đó dài hơn 5 cây số! Không có xe khách đâu! Lâu lắm mới có một chuyến xe buýt của căn cứ! Đừng chờ ở đây lâu! Nguy hiểm! Tụi nó pháo thường lắm!

- Ủ! Cám ơn anh!

Minh khoác ba lô lên vai. Như sực nhớ điều gì, anh gọi giật người vừa truyền tin:

- Anh ơi! Từ đây ra chợ gần không? Hướng nào vậy?

- Đi tới khoảng trăm thước, rồi quẹo trái, nhà lồng chợ ở đó!

Minh lững thững tiến về trước! Tháng tư, trời nắng hanh, tường như hoa cả mắt! Tiếng phi cơ quần thảo trên trời, hòa tiếng đì đùng xa xa! Minh rùng mình... sửa lại chiếc nón bo trên đầu!

- Anh ơi... Ghé quán uống chai bia rồi hãy vào căn cứ! Trời nắng lắm!

Minh nhìn về hướng người vừa mời mọc. Con bé mặc chiếc áo bà ba màu tím than bó sát thân, đường cong con gái hiện đầy nét quyến rũ, đang đứng ngoác tay mời. Anh bước vào quán, cô bé thân thiện:

- Chuẩn úy mới về đây?

Hai lần rồi, không hiểu sao mà người đối diện vừa gặp, thì đã biết anh là người mới đến!

- Sao cô biết?

Con bé cười rất xinh! Đôi môi mọng hồng:

- Dạ! Bến Cát này nhỏ lắm, mà dân ở đây hầu hết đều là thân nhân của lính sư đoàn, nên mọi người nhận nhau rất dễ dàng! Bà con một nhà mà!

Giọng con gái Bình Dương nghe hơi là lạ, có một chút khác với giọng con gái Sài Gòn! Minh mỉm cười! Bà con một nhà! Cái thân tình này dù mới quen thôi, một chút mộc mạc, nhưng chân thành, thân thiện. Anh bỗng nghe lòng mình âm ỉm lại, quên cả lời cảnh tỉnh của anh lơ xe! Một thoáng nào đó anh cũng đã quên Chi!

- Anh dùng bia nha? Con Cọp hay 33?

- 33 đi cô!

- Dạ!

Minh đặt mình nặng nề ngồi xuống chiếc ghé con, chợt nhớ lời dặn dò của Mẹ lúc sáng khi tiễn anh ra xe:

- Minh à! Chiến trường Lai Khê đang đánh dữ lắm! Nếu con muốn, cứ ở lại nhà, Mẹ sẽ lo cho con về đây, an toàn hơn!
- Mẹ! Đất nước hiện giờ nơi nào cũng giống nhau! Hơn nữa không phải ai ra trận cũng chết hết đâu! Mẹ cứ để con tự lo tương lai và đường đi nước bước của mình! Con đã ra đời rồi mà!... Như biết mình vừa nặng giọng với Mẹ, anh lại đùa:
- Yên tâm đi! Trình diện xong hong chừng rồi rảnh, con sẽ dù về thăm nhà! Lai Khê - Châu Đốc chỉ một ngày đường thôi! Không như lúc con còn trong quân trường đâu!
Bây giờ thì thật xa!

Mẹ! Chữ hiếu chưa kịp trả, con đã phải vội vào đời! Rồi lại đem những âu lo phập phồng làm gánh nặng cho Mẹ Cha nữa! Tuổi trẻ của chúng con bây giờ là vậy đó! Quá vãng thì chỉ là những tranh giành chia sẻ, hiện tại thì mịt mù vô chung, còn tương lai: sống- chết- nên- bại thì không thể nào ngờ! Cho nên khi còn vui được thì cứ vui! Còn cười được thì cứ cười! Lúc còn đi học, chúng con đã lý tưởng hóa đời hỏi đủ điều! Lên đường xuống đường, đấu tranh phản đối (?) Thách thức chính quyền, hô hào lý tưởng, mà quên đi đằng sau yên bình đó, là mồ hôi, là nhọc nhằn, là máu xương của hàng triệu người đang từng giây từng phút dần thân bảo vệ đất nước! Quý được họ, thì mới thấy thương được mình! Tôi đã một lần coi thường các anh, mặc kệ những chàng trai mặc áo trận bạc màu lang thang trên hè phố! Tôi cũng đã nhiều, rất nhiều lần nghĩ rằng: đó là bổn phận của anh, ăn cơm chúa thì phải múa mà thôi! Nhưng bây giờ, tôi là người như các anh đây! Không ai ép tôi nhập ngũ!, vậy mà cũng đành lòng từ bỏ Văn Khoa, chạy trốn một niềm đau! Tôi có hèn không, khi mà xưa kia đã từng coi thường các anh, và bây giờ tôi phải vay mượn mấy tiếng Huỳnh Đệ Chi Bình để mà nương náo?!!!

Chiến tranh hôm nay không còn là chuyện tranh giành đất đai! Cũng không còn lật đổ, thay mới như xưa nữa! Mà bây giờ, là cuộc chiến ý thức hệ! Giữa anh và tôi là hai lý tưởng ngênh nhau! Ranh giới chỉ là lần biên phân chia mà thôi! Điều đó chưa đáng sợ bằng cái ranh giới vô hình của các chủ nghĩa! Gia đình, người tình tất cả bây giờ đang ở sau lưng mà thôi!. Trước mặt Minh là những suy toan cho kế hoạch, cho từng giây từng phút đấu tranh. Anh không thể do dự, hối tiếc được nữa! Và nhất là không thể tự cho phép mình một ý tưởng hèn hạ quay lưng trốn chạy! Cờ đương dở cuộc không còn nước! Bạc chửa thâu canh đã chạy làng!

- Anh! Pháo kích!
- Rồi cô bé lòi Minh xoành xoạch phóng vào căn hầm trú ẩn, đào trước lối dẫn vào quán!
Cô bé nép sát vào người Minh! Anh lén nghiêng đầu kề mũi mình lên mái tóc đen huyền của cô gái mà anh đã cận thân nhưng lại chưa biết tên! Con gái nào cũng vậy, sao mà tóc thơm ngát cả trời! Chỉ một chút gần gũi thôi, một chút cọ xát thịt da thôi, anh nghe rõ ràng cái cảm giác của khác phái đang gần kề nhau. Tự nhiên tim anh đập nhanh lên! Không phải sợ pháo kích đâu!

*** **

- Xong rồi đó anh! Pháo rơi bên xóm hoang Bông Trang rồi!
Minh ngơ ngác... cô bé giải thích:
- Xóm Bông Trang nằm gần Khu Bó Lá, bị bỏ hoang lâu rồi! Ở đó có trung đội pháo binh đóng đồn, nên VC hay pháo chụp đầu căn cứ đó lắm!
Minh ừ cho qua chuyện, mà chỉ tiếc cho mùi hương huyền hoặc kia anh chưa hưởng tận!
- Uống đi anh ! Lúc này sợ không?
Minh lúng túng, như sợ người đang bắt quả tang khi anh phạm tội!
- Tôi có biết gì đâu mà sợ! Mới ra đơn vị thôi mà!
Con bé xí dài:
- Người gì mà thật thà quá đi thôi!
- Anh! trước mặt mình là quốc lộ 13 đó! Mấy tháng trước hai bên đụng độ bắn nhau kinh hồn! Dân và lính nằm chết kề nhau! Kinh hoàng lắm. Dân chúng tụi em phải di tản một thời gian, mới quay về đây khoảng tháng nay thôi!
- Tình hình chưa ổn, sao lại quay về?
- Trước là giúp mấy anh lính sư đoàn làm sạch đoạn đường này, đây là mạch máu tiếp tế giao lưu của quân đội và dân trong khu vực này! Hơn nữa, chúng em đâu bỏ đất đai mồ tở mình được! Hễ bớt tiếng súng đạn, thì tụi em phải quay về thôi! Sống với lính sư đoàn bấy lâu nay đã quen rồi! Đi xa lại nhớ!

Câu nói thật đơn giản! Lời bày thật chân tình, nhưng sức thuyết phục thì thật là kinh hồn! Có thật vậy sao em? Có những người quyết tâm bám vào mảnh đất dù đang bị tàn phá tang thương để mà sống sao em! Có những

người đành lòng tự nguyện gắn bó với người lính chiến rày đây mai đó như vậy sao em? Có những người, thật sự xem thường an nguy bản thân mình để một lần được kề cận với những kẻ không cùng gia đình máu mủ huyết thống? Hàng ngàn câu hỏi trong đầu Minh đã bấy lâu nay ấp ủ trong ăm ức, bây giờ từ từ đã có câu trả lời! Tôi với em thật là xa lạ, nhưng hình như mức cảm thông vô hình nào đó đem tư tưởng gần nhau hơn! Ở quốc lộ 13 dù có kinh hoàng chẳng mấy, nhưng từ hôm nay Minh thấy đó là mạch máu, đem sức sống âm vang dội về tim mình, là lòng tôn xưng hãnh diện của một gã con trai vừa tròn hai mươi, thật sự quyết tâm trả nợ cho quê hương.

- Nhà em gần đây không? Minh không để ý là mình thay đổi cách xưng hô tự bao giờ
- Dạ! Ở xóm nhà thờ sau chợ này thôi! Sáng em ra Bình Dương học, chiều về giúp gia đình bán hàng! Kia, Xe sắp vào căn cứ rồi! Anh về trại mau đi! Ba giờ chiều sẽ đóng cổng, không có xe ra vào nữa đâu! Vào đi! Coi chừng trễ rồi bị hít đất!
Nói xong cô bé bụm miệng cười khúc khích thật hồn nhiên ngây thơ

Minh thấy vội tờ bạc Hưng Đạo, rùi phóng lên chiếc GMC! Cô bé chạy ra khỏi quán, đứng bên vệ đường vẫy tay hét to:

- Anh Minh! Khi rảnh anh ra đây nha... Em chờ!
Minh bỗng ngẩn người ra! Bỏ khi, con bé tinh quá, đã biết tên anh thêu rõ ràng trên miệng túi bằng vàng chữ đỏ (Bảng tên lúc còn ở trong quân trường đó mà)! Biết tên anh, nhưng lại không cho biết tên của mình!
Minh vò đầu tức tối!

*** **

Chiếc GMC chạy loanh quanh 1 vòng trong khu rừng cao su đầy dãy những gian nhà tiền chế, chung quanh được bọc bằng bao cát rồi mới ngừng lại! Một lần nữa, Minh xách chiếc ba lô lên tay đoạn nháy xuống đất! Bụi đỏ bám đầy trên đôi bốt đồ sộ mà hôm qua Mẹ anh đã đánh bóng cho.

- Chuẩn úy! Bên phải của ông là Phòng Nhân Viên của Pháo Binh Sư Đoàn! Ông vô đó làm thủ tục trình diện đi! Gặp lại sau!

Chiếc xe rú lên từ giả rồi lẩn khuất mình trong rừng cao su xanh mát bỏ lại đám bụi đỏ sau lưng!

Đi được vài bước Minh mới cảm nhận ra hình như mặt đất rất gồ ghề! Anh cuối đầu nhìn xuống, rồi chợt nhắm mắt rùng mình! Mùa xuân năm Mậu Thân sau chuyến chạy di tản trở về, Minh đã từng tình nguyện giúp trường dọn dẹp tàn tích cuộc chiến, anh đã nhặt rất nhiều những mảnh đạn như thế này... và bây giờ...

Người hạ sĩ quan vừa đi ngược chiều, thấy Minh, anh vội đưa tay chào, cười thân thiện:

- Chuẩn úy mới tới? Hình như biết được nỗi thắc mắc của Minh, anh giải thích thêm... Kho đạn căn cứ mới bị nổ hơn tuần qua, dọn dẹp chưa sạch! Ông cẩn thận đừng đá mấy trái còn nguyên đó nha!

Minh đưa tay chào đáp rồi gượng cười:

- Dạ! ... Mà nè... Phòng Nhân Viên Pháo Binh giờ này còn làm việc không anh?

Anh hạ sĩ quan mau mắn trả lời:

- Ở đây làm việc 24 trên 24!

- Cám ơn!

Hồi họp lăm khi anh rón rén bước vào văn phòng! Tuy nhiên, bắt buộc Minh phải mạnh dạn đưa tay chào trình diện cùng vị sĩ quan đang cặm cụi trước đồng hồ sơ:

- Chuẩn úy TM, số quân 71/134.... Trình diện trung úy!

Vị trung úy đó ngẩng mặt nhìn anh rồi mỉm cười thân thiện bảo:

- Thôi đi cha nội! Ở đây là mặt trận đó, không phải trong quân trường đâu!

Minh đỏ mặt cứng người mà cười gượng!

- Ah, Anh thuộc thuộc TĐ 3 ở Thủ Đức hả? Khóa mấy?

- Dạ... khóa 6/70! Còn huynh trưởng?

- Khóa 2/68

Đã từng là khóa sinh của quân trường bộ binh Thủ Đức họ nhận diện ra nhau rất dễ dàng! Mỗi tiểu đoàn khóa

sinh trong đó cùng mang bảng tên có nền màu khác nhau. Chỉ có tên chữ thì mới theo bằng chỉ đỏ!

Cầm giấy phép của Minh trong tay, vị sĩ quan quân số mỉm cười nói:

- Ô! Anh trễ sáu ngày rồi!... Sau không ở tới ngày 13 hấy lên! Chưa tới hạn báo cáo đào ngũ mà! Hình như cảm giác phạm tội và phản bội trong đầu anh từ từ dâng lên! Không biết mặt Minh có đỏ không, anh lí nhí trong cổ họng:

- Dạ! Tại...

- Thôi mà! Tội tôi chút đi anh! Đây không phải là Phòng 2 đâu! Tôi chỉ ngạc nhiên là còn 8 người cùng khóa của anh sẽ về đây, nhưng cho tới bây giờ, anh là người thứ nhất đến trình diện đó thôi! Minh thở phào nhẹ nhõm!

Thủ tục giấy tờ trình diện cũng qua mau. Minh phải về trình diện đơn vị chính của mình! Tiểu Đoàn 53 Pháo Binh! Lại một lần nữa phải lên xe, nhưng lần này thì được đi xe jeep! Xe ngừng trước Câu Lạc Bộ của Tiểu Đoàn! Minh và trung úy Tâm - vị sĩ quan nhân số, cùng xuống xe!

- Hai người vào CLB uống vài chai nghe!

Người đón tiếp cũng là rất trẻ, nước da trắng trắng, gầy, mắt đeo kính trắng, cất giọng thân mật! Không vội trả lời, Tâm quay sang Minh nói:

- Đây là Thiếu Úy Khanh, Ban Quản Trị Nhân Viên của Tiểu Đoàn anh đó, nhận diện gia đình đi! Nhiệm vụ của tôi tới đây là xong... Đoạn anh quay qua Khanh, tiếp:- Khanh à! Hôm nay tau bận trực! Khi khác đi nghe! Nhớ lo cho thằng em chu đáo chút! Coi bộ " Em ngờ ngác lắm, khù khờ lắm... Chỉ biết chơi thôi chả biết gì!" Rồi quay qua Minh:... Thằng Khanh Còm này dễ thương lắm, đừng sợ nó!

Nói xong, Tâm phóng lên xe jeep, rú máy phóng đi, bỏ lại sau lưng hai bóng người mờ dần trong đám bụi đỏ của khu rừng cao su!

- Ăn gì chưa, Minh?

- Dạ!... Chưa đói!

- Ừ! Còn sớm!... Thôi vào CLB làm vài chai nha! Sẵn tôi giới thiệu với anh em trong Tiểu Đoàn luôn thể! Khanh thân ái khoác vai Minh cùng tiến vào trong quán!

*** **

Mọi thủ tục làm quen rồi cũng xong! Nào là giới thiệu, nào là cụng ly ra mắt... cho tới lúc Minh cảm thấy đầu óc mình dâng chút lâng lâng, thì Khanh mới đưa anh về nơi cư trú! Ở đó là một gian nhà thật nhỏ, vừa đủ kê cái bàn gỗ cũng... nhỏ, và một chiếc giường đơn (nhỏ)... cũng bằng gỗ thùng đạn pháo binh. Mọi thứ đều nhỏ nhỏ.

- Đây là Khu Vãng Lai của Sĩ Quan độc thân! Bỏ tới trước thì được ưu tiên chọn! Mỗi phòng sẽ chứa hai ông độc thân! Và đây là cái connex cũng có giường nhỏ trong đó, muốn xử dụng làm gì cũng được! Quan trọng là dùng để tránh pháo! Quên nữa, căn cứ dạo này thường hay bị tụi nó pháo lắm! Khi nào nghe tiếng còi báo động, hay nghe được tiếng depart thì phải tìm cách ẩn thân! Ở đây súng đạn vô tình lắm! Khanh ân cần nhắc nhở.

Minh nghe lòng mình nao nao một cảm giác khó tả! Cả năm nay dù mang tiếng là đi lính, nhưng tất cả thời gian đó chỉ là ở trong quân trường để tôi luyện! Không ai biết được chiến trận thực sự xảy ra như thế nào, cũng không ai biết được cảm giác thật sự của một người lính trận lúc trực diện cuộc chiến sẽ ra sao! Giờ này đây, anh đang đương đầu với nó đấy! Bắt đầu biết! Bắt đầu cảm... để cho dù chấp nhận hay không thì không thể thay đổi được! Giới tuyến của Sống - Còn bây giờ là sự quyết định phải nhanh và chính xác! Không còn do dự! Chẳng thể lung lay!

Sài Gòn ơi! Ta trả cho người những tiếng nhạc thăng trầm với đèn hoa vạn sắc! Đêm vũ trường réo rắc điệu đam mê! Trả cho em những mơ mộng hẹn thề! Lời dẫu ái nay chờ nghe tiếng súng nổ! Tuổi hai mươi đã bắt đầu gian khổ. Súng đạn thay người tình để giữ hơi thở của quê hương! Không phải tôi muốn làm người xa lạ không một chút vẩn vương! Nhưng giữa cái sống và chết ta phải chọn con đường tiến bước!

Sài Gòn! Ta trả cho em những tà áo dài tha thướt. Buổi tan trường em mà mượn trắng sân! Sài Gòn! Bây giờ chỉ còn là nỗi nhớ buâng khuâng... Xa! Xa lắm biết có lần tao ngộ? Ta đêm nay, giữa rừng cao su âm âm súng nổ, nghe đất oằn đau, cam khổ bỗng chuyển mình. Tiếng đạn bay, nghe buốt giá thần kinh, chẳng ngăn nổi ngày dần thân tiến bước!

2. AI NÓI ĐỀ LÔ LÀ KHỔ...

Đúng một tuần sau, năm thằng lính mới nữa lục tục gặp nhau ở đơn vị! Minh, Thời về pháo đội A, Nhường và Xuân về B, còn Hoàì và Chánh thì ở pháo đội C! Chỉ thiếu có Thường thôi! Còn ba đũa cùng khóa kia thì được bổ nhiệm qua các tiểu đoàn pháo binh khác!

Tình hình chiến trường càng ngày càng khốc liệt! Nắng Lai Khê luôn nóng tựa nung người! Tiếng pháo địch, tiếng phản pháo của đơn vị bạn... nghe mãi rồi cũng giống nhau! Mọi người vẫn thản nhiên để chờ phản ứng! Minh mới về đây thôi, dù "Lính" không phải là nghề của chàng, nhưng anh học nhanh lắm! Chỉ khi nào nghe tiếng đạn bay vụt vụt, thì anh mới nằm xuống, hai tay chống đất để khỏi bị động lồng ngực, nếu quả đạn rớt gần! Chánh, Nhường và Thời đã ôm gói theo tiếng gọi nước non! Chỉ còn lại Minh! Đôi lúc anh bồn chồn nghĩ: Chẳng lẽ mình vô dụng, nên không ai muốn xài! Cho dù cái xài đó là đâm đầu vào vùng lửa đạn! Hết nằm suy tư, rồi lết lên câu lạc bộ, uống bia tán dóc! Đi ra, đi vào! Đi vào, đi ra! Cuồng chân, hoa mắt! Chán!

Có một buổi khuya, Minh được phân công trực phòng truyền tin, anh gặp Thời trên máy! Nó đang gửi hỏa tập khuấy rối tiên liệu về cho đơn vị khi đóng quân qua đêm, mừng quá anh chụp máy gọi:

- Một Linh Hai, đây Hồng Bàng! (Hồng Bàng là danh hiệu của Ban Truyền Tin của Tiểu Đoàn 53 PB)
- Hồng Bàng! Một Linh Hai!
- Sang Gò Vấp (tần số để tán dóc) đi! Tau chờ...
- Ai đó?
- Qua mau đi thằng lù đù!

*** **

- Phải Mê Linh không, thằng mấc địch, chừng nào ra đây với tụi tao?
 - Tao đây! Mà khỏe ko, Tango?
 - Ngày mai có chuyến tiếp tế, mà gửi tao cà phê với mấy gói captan nghe, Mê Linh! Mấy hôm này cạn rồi! Thèm bỏ mẹ luôn! Miệng lưỡi tao bây giờ đắng nghét!
 - Mới ba ngày mà cạn rồi sao?
 - Cạn rồi! Mấy tụi đàn em Bo Bo (Bộ Binh) chia quá chừng! Nhưng mà vui!
- Giọng Thời cười hi hi trong máy! Như sực nhớ điều gì, nó dặn thêm: Nhớ gửi cho tao một bình nước mắt, uống chia của Bo Bo hoài mấc cỡ quá!

Hình như Thời lúc này chả có một chút âu lo gì cả! Bình thản và tự tin! Giọng nói rõ ràng, dứt khoát! Không giống một thằng Thời ngoài đời chỉ biết cười mĩm và tí ti nốc rượu, hơn hai mươi tuổi đầu mà chưa một lần được yêu!

- Mê Linh, mà biết không, mới được đi làm dâu trăm họ (Dân nhà pháo thường ám chỉ việc đi DLO như là đi làm dâu trăm họ) thì khớp lắm. Nhưng làm gì thì làm, mình phải tỏ ra cứng cựa thì tụi nó mới nể mình... Bằng không thì nó Đ... Má, Đ... Mẹ mình đầy họng đó!

Minh cười:

- Dân đấm đá mà không chịu đấm ăn xôi, thì sao gọi là anh chị, mậ! Nếu có tự ái thì hãy tự ái với mấy con Vịt Đẹt (VC) kia kìa! Vì nó mà mà phải nằm rừng phơi sương!

Thời cười khanh khách trong máy: Có lý! Có lý! Vậy mới là bạn hiền! Thôi được rồi, tao phải xuống máy! Nói nhiều ko tiện! Nhớ mấy chuyện tau nhờ, nghe! Không có, thì tao hiện hồn về cắt đầu mày đó!

Minh rùng mình!... Nhưng rồi cũng mĩm cười tự trấn an! Ngoài kia tiếng nổ ì ùng vẫn vang vọng!

Rồi thì cũng đến lượt Minh phải hành trang khăn gói lên đường! Niềm hân hoan tự hào bỗng âm thầm dâng lên trong lòng anh!

*Ngày mai anh đi, chắc trời mưa
Mưa thì mưa, nhưng anh không bước vội!
(Thơ Vũ Hoàng Chương)*

Buổi chiều, nhận tin báo ngày mai ra trận, vừa về đến phòng, thì có chiếc xe jeep thẳng kết trước cửa! Hai người lính đầu đội nón sắt, lưng đeo balo cùng bước vô phòng với người hạ sĩ quan:

- Th/úy Minh, đây là hai đệ tử tiền sát của ông đó! Hạ sĩ Điền và binh nhất Lộc từ nay sẽ theo phò ông cho tới khi nào có lệnh gọi về!

Minh giao cho Điền và Lộc nhiệm vụ lên ban tiếp liệu lãnh 5 ngày lương khô, máy móc truyền tin và tất cả vật dụng cần thiết của toán đề lô! Còn anh thì lên phòng 3 của Tiểu đoàn nhận Lệnh hành quân, Bản đồ, Đặc lệnh truyền tin nội bộ. Đúng là nhà binh! Mọi việc xảy ra thật nhanh, gọn và chu đáo! Trở về, thì hai đệ tử của Minh đã có mặt tại phòng đó rồi! Anh vui vẻ hỏi:

- Xong hết rồi phải không!

Điền trả lời dạ xong! Nhưng Lộc thì gãi đầu ấp úng:

- Em...

Minh cười hỏi:

- Chuyện gì nữa? Chưa được từ giả người yêu ha?

Lộc gượng cười:

- Không phải đâu, ông thầy! Tại vì gần cuối tháng rồi, em lại hết tiền...

Minh sực nhớ ra một điều thật quan trọng, nếu như Lộc không than hết tiền thì anh đã quên mất! Móc ra từ trong túi tờ giấy năm trăm, anh đưa cho Lộc và bảo:

- Lộc làm ơn lo cho tôi một cây capstan, một trăm gram ca phê... nhớ mua vợt để pha, chớ không thì lúc đó phải dùng vớ đó nha! Còn lại thì anh cứ sắm mọi thứ cho cả toán dùng trong 5 ngày hành quân!

Lộc mừng hí hửng, chụp tờ giấy bạc rồi cùng Điền phóng vù ra cửa! Ở lại một mình, anh nhìn quanh, do dự một lúc rồi bước tới giờ thử từng cái balo của hai người đệ tử! Eo ui, mỗi cái ít nhất là ba, bốn chục kí lô! Chỉ chừng gạo xấy của ba thầy trò thôi đã gần 20 ký rồi! Còn đồ hộp và các thứ linh tinh. Minh thử mở dây cột miệng ba lô... tò mò kiểm soát! Họ cũng khá chu đáo nhỉ! Người mang máy truyền tin PRC 25 thì dòn thêm cái nồi con, một cái xoong xếp đào đất, và đồ ngủ của ba thầy trò! Balo còn lại thì... ôi thôi! Đúng là chàng nột trợ... toàn là gia vị, thức ăn, cũng không thiếu cái xoong đào đất, và thêm cái nồi nữa! Hình như hai đệ tử này còn chuyên nghiệp hơn cả ông thầy của họ!

Minh mừng tượng... Từ nay, bọn nhà binh của các anh sẽ mãi đòi nặng nợ với chiếc ba lô này! Là hành trang suốt đời đấu tranh giữ gìn quê hương! Là nơi dấu ái chất chiu cất dấu mọi nỗi niềm tâm sự! Chi ơi... Một năm nay gọi thầm tên em đã không biết đã bao nhiêu lần! Có thể trong giấc ngủ nào đó, anh cũng dạt dào mà thổn thức nhớ em! Có thể nào cho anh bày tỏ đôi điều, hay ít nhất cũng cho anh một lần sám hối không em?... Tại sao vậy em, hai ngày phép cuối cùng, thằng Tấn và anh mãi chờ em ở đầu ngõ, Em biết anh đang chờ mà! Tấn cũng có chuyển dùm tờ thư nhỏ của anh qua bé Anh, em của em mà! Vậy mà em vẫn biệt tăm vô tín! Anh cũng đã làm một gã tình si đứng đón em trước cổng văn khoa, nếu không được bày tỏ đôi lời cùng em, thì ít nhất cũng nhìn được dung nhan của người yêu trước ngày ra đơn vị! Vậy mà em cũng đành tâm tránh né! Cuộc tình ba năm qua, không lẽ kết thúc bằng sự im lặng, tránh né phũ phàng như thế này, sao em?

Ở nơi này, Lai Khê không một phút vắng tiếng súng đi đùng! Sống và Chết chỉ khác nhau qua một sự chớp nhoáng của phản xạ! Nếu muốn sống, thì không cần phải suy nghĩ! Một giây do dự thôi, cũng đủ bị miếng đạn vô tình kia mổ tung lồng ngực của mình rồi! Vậy mà anh cũng còn có giây phút suy tư về em! Lai Khê mặt trời vừa lặn, thì đã le lói mấy đóm hỏa châu xa có, gần có, lẫn với những ánh hỏa tiễn tầm nhiệt như bóng ma trôi của bọn thù mỗi khi có chiếc máy bay lãng vãng trên vùng trời! Anh không cần những thứ đó! Anh chỉ cần một ánh mắt của em, cho dù ánh mắt đó mang ý nghĩa gì, anh vẫn chấp!

*Em vì tình đeo ba lô đằng trước
Anh vì nước vác ba lô đằng sau!*

*** **

Bây giờ sáng, Ba thầy trò của Minh đã được đưa ra đơn vị được tăng phái rồi! Bà Mẹ Chồng đầu tiên trong đời binh nghiệp đề lô của anh là Tiểu Đoàn 2 thuộc chiến đoàn 31 Biệt Động Quân. Chiến Đoàn này sau trận đụng độ đẫm máu từ Tân Cảnh - Chơn Thành, dọc quốc lộ 13, được về đây chấn chỉnh lại đơn vị! Thầy trò Minh được tăng phái xuống Tiểu đoàn cho cuộc hành quân lục soát chung quanh căn cứ!

Sau khi bắt tay chào hỏi, và trong lúc chờ đợi mọi người lãnh lương khô, ba thầy trò đặt ba lô xuống sân đất,

tim gốc cao su ngồi dựa! Lộc móc từ trong túi gói thuốc Capstan vẫn còn phong kín đưa cho Minh và nói:

- Ông thầy, hút thuốc!

Lính là như vậy đó! Ngoài trận tiền không còn khách sáo gì nữa! Không phải chiến tranh đã tạo ra con người trở nên trơ tráo! Mà đúng hơn, đây là sự mặc nhiên hòa nhập! Một sự cảm thông giản dị thôi, nhưng rất đầy tình nghĩa yêu thương! Trong lúc chờ Minh xé bao thuốc, Lộc tò mò hỏi:

- Ông thầy mới về Tiểu đoàn mình hả?

- Ủ! Mới về hai tuần nay thôi!

- Ông có bà xã chưa?

Điền cười hề hề ngắt lời Lộc:

- Ông thầy coi chừng thằng Lộc đó nha! Hễ gặp người quen là nó tò mò tới xương tủy của người ta luôn! Thằng Lộc cọc là chúa quậy ở Trung đội 1A đó! Cho nên quanh năm bị đi đi về về lô hòai! Lộc chống chế:

- Đừng tin nó! Thằng Điền là thầy em đó!

Rồi hai đứa cùng cười vang. Minh bỗng nổi tính tò mò, nên cũng hỏi hai tên đệ tử:

- Hai người thấy đi về lô thế nào? Ở trung đội thì vẫn sướng hơn mà?

Điền cãi:

- Hồng phải vậy đâu, ông ơi! Đi về lô sướng hơn, tự do hơn... có nguy hiểm, nhưng không cần phải gát! Nói xong hần cười hì hì!

Đến phiên Lộc nói:

- Em thích đi về lô vì có 3 thầy trò thôi, nhưng tình nghĩa đậm đà hơn! Nhất là không tốn tiền ăn! Ra ngoài này 3 tháng một chuyến, khi về thì tiền lương vẫn trọn.

Điền châm biếm:

- Còn dư thì cho... gái! Quay sang Minh, Điền mạnh dạn hỏi: Còn ông thầy thì sao?

- Sao là sao? Tôi mới về đơn vị mà! Lần đầu tiên ra trận đó!

Điền tiếp bằng giọng tự tin:

- Nói thiệt mà nghe, tụi tui thích đi về lô hơn ở trung đội! ĐI VỀ LÔ VUI LẮM! Gặp ông thầy điệu nghệ, thì đi cả năm, không sợ! Nguy hiểm thì không ngán đâu! Ra mặt trận bắn Việt Cộng sướng hơn bắn từ xa! Ở trung đội tối ngày cứ sợ tụi nó đánh đặc công!

Ồ! Thì ra vậy! Chỉ một người lính thôi, mà đã biết mặt giáp mặt với quân thù rồi! Không muốn ngồi yên chờ nó đánh lên mình! Minh nghe sự cảm khái ào ạt dâng lên như muốn nghẹn lồng ngực! Bọn họ không quyền cao chức trọng! Bọn họ chả áo mão, cân đai gì,... nhưng đã biết: đánh là để tự vệ một cách thật hiển nhiên! Tự nhiên, Minh thầm kính nể hai người bạn lính này vô cùng! Những người đang hô hào kêu gọi kia, những kẻ đang thao thao bất tuyệt một cách chính trị kia, có bao giờ quý vị xuống tới đây, kê nón sắt làm ghế ngồi để tâm sự cùng mấy tên lính cùi bắp này chưa? Cái an lành của quý vị là do những tâm hồn mộc mạc này, và những hạnh phúc mà quý vị đang an hưởng kia cũng là có bởi những ý nghĩ đơn sơ... nhưng thánh thiện này! Tự nhiên Minh thấy mình cũng được tự hào lây với họ!

Khói thuốc Captan thơm lừng bốc lên! Minh rít một hơi dài và mong giờ xuất phát càng sớm càng tốt...

*Ai bảo đi về lô là khổ
Về lô sướng lắm chứ*

(Còn Tiếp)

